

Formandens mundtlige beretning

Ved Danmissions repræsentantskabsmøde

På Hotel Nyborg Strand 5/9-6/9 2015

Præludium

*Jesus sagde: 'Vinden blæser, hvorhen den vil,
du hører den suse, men du ved ikke,
hvor den kommer fra, og hvor den farer hen.
Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.'
(Johannesevangeliet 3,8)*

Citatet her er fra Johannesevangeliet.

Jesu natlige samtale med den skriftlærde

Nikodemus er et af de bibelsteder, der henvises til
i Danmissions nye Missionsdokument.

Ånden, Guds ånd inspirerer os, åbner nye
perspektiver, sætter gang i samtalen mellem os og
fører os steder hen, vi ikke engang selv havde
planlagt.

Sådan har det været i Danmissions arbejde
igennem snart 200 år. Og sådan er det stadig, den
dag i dag.

Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.

Gud puster stadig liv i os, som det fortælles, at
Gud pustede livsånde i Adams næsebor på
Biblens første sider.

På den måde puster Gud mod og ny inspiration
ind i os, som det ligeledes fortælles, at han gjorde,
da han efter opstandelsen gik ind til disciplene
gennem lukkede døre og pustede på dem, og gav
dem til opgave, at bære hans historie videre.
Vinden suser udenfor og Gud puster på os
herinde.

Og nye perspektiver åbner sig.

Gorm den gamles sidste åndedrag

Sådan gjorde det også for mig for 47 år siden, da
jeg skulle i gang med min første kemitime i
skolen.

Vi skulle lære om atomer og molekyler, om de
grundstoffer, som alt i vores verden består af. Vi
skulle have et indtryk af, hvor små de er og hvor
mange der er af dem. Vores dygtige og

pædagogisk tænkende kemilære havde forberedt to opgaver til os.

Først skulle vi forestille os at Gorm den Gamle, Danmarks første konge, efter at have samlet riget og regeret over det i mange år, nu ikke bare var blevet gammel, men også var ved at være slidt op. Han lå på sit dødsleje derhjemme i Jelling og trak vejret besværet. En indånding og en udånding. Pause. En indånding og en udånding. Og så var det slut.

Og nu kom så opgaven: Vi skulle med brug af de formler og oplysninger vi fik forelagt beregne, hvor mange luftmolekyler var der mon i Gorm den Gamles sidste åndedrag?

Vi undrede os lidt, man gav os til at regne på opgaven. Og vi nåede endeligt frem til et tal med en forfærdelig masse nuller bagefter. Det gav os et indtryk af, at luftmolekyler virkelig er ret små, og at der er rigtig mange af dem. Men det var

alligevel ret abstrakt, indtil vi fik den anden opgave.

Vi skulle nu forestille os, at luftmolekylerne fra Gorm den Gamles sidste åndedrag i løbet af mere end 1000 år var blevet jævnt fordelt i hele jordens atmosfære. Opgaven bestod nu i, at finde ud af, hvor ofte man mon ville støde på et af disse luftmolekyler i dag. Vi fik opgivet jordklodens diameter og atmosfærens tykkelse, og vi tænkte: I sådan et enormt lufthav må det da være lettere at finde en nål i en høstak, end at finde ét af luftmolekylerne fra Gorm den Gamles sidste åndedrag. Men tænk engang, da vi havde regnet færdig på opgaven viste det sig, at vi alle sammen, hver gang vi trækker vejret, indånder ét af de luftmolekyler Gorm den Gamle udåndede i sit sidste åndedrag.

Jeg husker tydeligt frikvarteret efter den kemitime. Nogle af pigerne i klassen gik rundt, og så noget beklemte ud. De syntes, det var ret

ulækkert på den måde, at gå rundt og indånde genbrugsluft fra en gammel konge, hvis mundhygiejne nok ikke havde været den bedste. Jeg syntes, det var noget af det mest fantastiske, jeg nogensinde havde lært i skolen. Og jeg kan stadig blive helt høj af, at tænke på det. Tænk at vi i hvert eneste åndedrag på den måde, er i nærkontakt med alt andet levende her i verden. For det er jo ikke kun luft fra Gorm den Gamles sidste åndedrag, vi får i lungerne hver gang vi trækker vejret. Det er jo også et luftmolekyle fra det første skrig, Jesusbarnet gav fra sig i stalden i Betlehem. Og et luftmolekyle fra hans sidste åndedrag på korset. Hver gang vi trækker vejret, indånder vi også et af de luftmolekyler, som den opstandne Jesu pustede på disciplene, der sad inde bag lukkede døre og stadig ikke havde fattet, at døden ikke havde gjort det af med deres Herre og Mester. Han kom til dem, pustede på dem og sagde: *Modtag Helligånden! Forlader I nogen*

deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt. ”

Gud puster stadig

Vinden blæser hvorhen den vil, og vi hører dens susen.

Gud puster stadigt på os. I hvert eneste åndedrag er Helligånden på spil. Den fylder os med liv og ny inspiration, den sender os afsted i retninger, vi ikke selv havde planlagt, for at møde mennesker og dele liv og evangelium med hinanden og opdage, at evangeliet lever ved at blive delt.

Danmission 2014-15

Dette som optakt til præsentationen af Danmissions arbejde i det forgangne år, sådan som det er fremlagt i den skriftlige årsberetning år 2014 og i det tilhørende regnskab.

Sidste år var der fokus på den mundtlige beretning af vores lange missionshistorie i Indien, Bangladesh og Pakistan. I år er det Mellemøsten, der fylder mest.

Penge

Men først lidt om pengene.

I vores nye missionsdokument, som vi parentes bemærket har opgiver at forkorte til en pixi-udgave, står der: ”*Egoisme, magtsyge og pengebegær ødelægger menneskers liv og den natur vort liv og alt levende afhænger af.* ”

Vi skal passe på med pengebegæret, vi skal ikke lade os forblænde af økonomien. Alligevel vover jeg igen i år, at begynde med pengene, som har givet os gode rammebetingelser for årets arbejde. Vi var i bestyrelsen klar over, at det kunne blive svært, at leve op til sidste års økonomiske resultat med indtægter på 75 millioner og et pænt overskud. Men vi kan med glæde og taknemmelighed fremlægge et regnskab for år 2014, hvor vi med indtægter på 66 millioner og et overskud på 1½ million, har kunnet fortsætte og udvikle vores arbejde både ude og hjemme. Eller som det udtrykkes i den skriftlige beretning:

”Konklusionen er, at Danmission har en god kapacitet, solid økonomi og gode udviklingsmuligheder for arbejdet.”

Det kan vi takke baglandet for. Jer som lægger penge i kirkebøsserne, når der samles ind til Danmission, jer som sender girokort, jer som står for arrangementer, hvor overskuddet går til Danmission, jer som skriver Danmission ind i jeres testamenter, så vi ad åre får del i en arv, og jer som bruger jeres fritid på, at arbejde i Danmissions genbrugsbutikker. Alt sammen støttet af en dygtig stab i Hellerup og energiske konsulenter. Og oven i det – og i respekt for den økonomiske soliditet og det professionelle arbejde Danmission står for - betror den danske stat gennem bevillinger via Danida og Det arabiske Initiativ betydelige midler, så vi i samarbejde med vores partnere kan nå endnu mere.

Mørke skyer i den økonomiske horisont

Vi har haft økonomisk medvind de sidste par år, men vinden kan hurtigt skifte. Vi ved ikke om det er ved at ske, vi håber ikke at det sker, men vi bliver nødt til, at forholde os til at regeringen ved sin tiltrædelse her i sommer har tilkendegivet, at man agter at beskære den danske udviklingsbistand med 2,6 milliarder – allerede fra i år!

Jeg vil ikke skjule, at jeg personligt er kritisk overfor den udmelding. Vi har ganske vist talt meget om den økonomisk krise de sidste år, og det er rigtigt, at der er mennesker her i landet, som har svært ved at klare dagen og vejen. Men vi er også rigtig mange, som har mere end nok, og samlet set er Danmark et af verdens allerrigeste samfund. Derfor er det svært at forstå, at man vælger at nedprioritere Danmarks bistand til verdens fattigste. Jeg mener ikke, at vi her i Danmark kan eller skal ”*redde hele verden*”, som man siger. Jeg ved godt, at der ind imellem har

været fejlslagne projekter, og at penge lejlighedsvis er endt i forkerte lommer. Men jeg har med egne øjne set, hvor ansvarligt de midler, vi får betroet af Danida forvaltes, og hvordan Danmission i samarbejde med vores partnere hjælper mennesker ud af fattigdom, og sætter dem i stand til at arbejde sig frem mod en bedre fremtid for dem selv og deres børn og lokalsamfund.

Vi står i Europa midt i en flygtningekrise. Rigtig mange flygter fra den forfærdelige borgerkrig i Syrien. Endnu flere flygter fra håbløs fattigdom i dele af Afrika. Danske politikere siger, at det bedste er at hjælpe flygtningene i nærområderne. Her er det, at kæden hopper af for mig. For er det ikke netop det, udviklingsbistanden sigter imod: at hjælpe mennesker i nærområderne, at støtte mennesker til bedre uddannelse, bedre sundhed, udvikling af landbrug og håndværk, så mennesker får mulighed for, at leve værdigt og give deres

børn en fremtid, hvor de bor – i nærområdet. Kort sagt: udviklingsbistand forebygger, at mennesker ser det at flygte til Europa som deres eneste fremtidsmulighed. Også derfor mener jeg, at det er uklogt at begrænse udviklingsbistanden.

Vi håber vinden vender. Vi beder jer i baglandet om, at fortælle folk i jeres lokalområder og jeres omgangskreds om Danmissions arbejde, så det bliver tydeligt, at vi forvalter de midler, vi får betroet via Danida og Det arabiske Initiativ ansvarligt og fornuftigt.

Måske kan det få beslutningstagerne til at besinde sig.

Så sent som i mandags var Mogens Kjær, Kirsten Auken og Jens Juul Petersen sammen en af vores partnere i Libanon, pastor Riad Jarjour inviteret til møde i Udenrigsministeriet til en drøftelse om forfulgte kristne i Mellemøsten og om muligheden for at værne de religiøse minoriteter i den urolige region. Vi glæder os over, at Udenrigsministeriet

tilsyneladende har stor tillid til Danmission og vores partnere, og vi ser mødet som et tegn på, at man ønsker vores indsats videreført, ja måske endda udvidet.

Storm over Mellemøsten og regionens kristne.

Vinden blæser hvorhen den vil, og vi hører dens susen.

I Mellemøsten er Helligåndsvindens inspirerende susen blevet erstattet af en regulær storm, som det er svært at finde retning og mening i. Det er svære tider for rigtig mange i Mellemøsten – også for mange af vores kristne brødre og søstre. Men tværs gennem i stormen er der pust af samarbejde, gensidig forståelse, forsoning og håb.

Jeg havde mulighed for at se og høre og mærke det, da jeg besøgte en række af Danmissions partnere i Libanon og Egypten i januar. Det var en glæde at begynde besøget i Libanon med at prædike ved en gudstjeneste i den presbyterianske kirke i Beirut. Ved sådan en gudstjeneste på

arabisk simultantolket for os til engelsk bliver det helt konkret, hvordan evangeliet forbinder os på tværs af sprog, kulturer og verdensdele, og vi mærker, hvordan Danmissions arbejde har sit udgangspunkt og sin drivkraft i evangeliet, i budskabet om Guds grænseløse og grænsesprængende kærlighed, som foldede sig ud i Jesu ord og gerninger, i hans liv, død og opstandelse, i hans tilsigelse af syndernes forladelse, i den kilde til forsoning, han er. Båret af det evangelium kunne vi så tage fat på møder og samtaler og projektbesøg. Tiden her tillader ikke, at jeg fortæller om alt, hvad vi så og oplevede på de 14 dages rundrejse i Libanon og Egypten. Men tre pust dernedefra skal I have med. Det første kom fra organisationen Adyan, som med fader Fadi i spidsen har fået udarbejdet og udgivet et undervisningsmateriale om, hvordan Libanons mange forskellige religiøse traditioner kan bidrage til udviklingen af medborgerskab i det

multireligiøse og multikulturelle samfund. Det er virkelig et nybrud. For tidligere har man tænkt, at religion var noget man skulle holde for sig selv eller hjemme i hver sin religiøse gruppe, for den religiøse forskellighed risikerede at splitte samfundet. Nu går man altså den anden vej og sætter fokus på, hvordan de religiøse traditioner fra hver deres vinkel kalder mennesker til at tage ansvar for den natur, vi er en del af, det medmenneske, vi lever sammen med og det fællesskab, vi har et fælles ansvar for. Dette materiale bruges nu både i de offentlige skoler og i de religiøse samfunds undervisningsinstitutioner. Man ved nu mere om hinanden, fordomme bliver afmonteret, og man tænker ikke om religion som et problem, men som en ressource i forhold til de enorme opgaver den libanesiske befolkning står overfor – bl.a. med at huse mere end en million flygtninge fra Syrien.

Det andet pust fik vi i Saida, den by som i vores bibel hedder Sidon. Her mødte vi sheik Mohammed Abou Zeid. Han er en af deltagerne i det Danmission-støttede projekt, Young Leaders for Interreligious Understanding til daglig forkortet LIU. Sheik Mohammed er en farverig person og en levende formidler. Han fortæller om, hvordan han som ung havde et indtryk af danskere som et barbarisk folkeslag. Han havde nemlig i skolen læst den gamle arabiske lærde Ibn Fadlans beskrivelse af de vikinger, han havde mødt ved de store russiske floder, og det var skrap kost for en kultiveret og veluddannet muslim. Siden havde sheik Mohammed hørt om Roskilde Festivalen og den løsagtige nordiske seksualitet – ja, man fortæller i den arabiske verden, at der i Danmark er en særlig ”nøgendag” hvor alle mennesker går nøgne rundt mellem hinanden – for det har man set på en meget populær spillefilm. Og så kom der Muhammed-tegningerne i 2005, som kun

bekræftede sheik Mohammeds fordomme om danskerne. Men han havde alligevel modet til at tage imod invitationen til at deltage i LIU programmet, og gennem det har han fået et helt andet og meget mere positivt indtryk af Danmark og vores kristne tradition. Sheik Mohammed viste os i skumringen rundt i det gamle Saida. Han førte os ind i den ældgamle ortodokse kirke og viste os det rum, hvor traditionen siger, at Peter og Paulus mødtes for at finde et fælles fodslag i spørgsmålet om hedningemission. Mohammed var blevet venner med biskoppen, som vi sammen besøgte, og hjemme hos ham selv hørte vi om hans opgave som dommer i familiesager samtidig med, at hans kone og børn serverede hjemmebagte kager for os.

Da jeg var på folkemøde på Bornholm i sommers, mødte jeg igen sheik Mohammed. *Stor knus og tak for sidst - og her er en bog, jeg har skrevet om mit møde med Danmark og danskerne – og hvor*

er det fantastisk at være med til sådan en fredelig demokratifestival.

Vinden blæser hvorhen den vil, og du hører dens susen.

Det var tydeligt, at sheik Mohammed var blevet ført andre steder hen, end han selv havde kunnet forestille sig, og havde fået ny inspiration, som havde gjort ham til en ivrig fortaler for dialog og samarbejde mellem kristne og muslimer.

Det sidste pust er fra Egypten. Her så vi en del af de projekter, som vi samarbejder med den kristne organisation CEOSS om. Ved det afsluttende møde i deres hovedkvarter, et møde, hvor jeg også var blevet bedt om at stå for en andagt for alle de 80 medarbejdere, sagde lederen Andrea Zaki til mig: *”Peter, vi er dybt taknemmelige for samarbejdet med Danmission. Vi værdsætter jeres forbøn. Vi glæder os over jeres støtte til dialogen mellem kristne og muslimer. Så længe vi samarbejder i vores lokalområder, i vores byer,*

og i hverdagen, så længe vi genkender hinanden som medborgere og medmennesker - ja så længe er der en fremtid for os kristne i Mellemøsten.

Husk det, når du tager hjem. Tak om du vil gøre en indsats for at skaffe midler, så vi kan få genopbygget de kirker, der er blevet brændt ned og ødelagt under revolutionen. Tak om I Danmission vil støtte de kristne i de områder i Mellemøsten, hvor de forfølges. Tak om I vil gøre jeres indflydelse gældende i forhold til de politiske og religiøse ledere, så den negative forskelsbehandling af kristne mindskes. Men lad være med at tegne situationen i Mellemøsten som en konfrontation mellem kristendom og islam, mellem kristne og muslimer. Det passer ikke. Det hjælper os ikke. Det gør det sværere for os at leve som kristne i Mellemøsten.”

I Danmission lytter vi til Dr. Andrea og vores andre partnere i Mellemøsten. Vi ved rigtig meget om de kristnes svære vilkår, vi ved, at kristne

nogle steder forfølges. Vi støtter kirker med uddannelse og genopbygning. Vi støtter dialogen mellem kristne og muslimer, og vi bliver selv inspireret af de dybe samtaler, der fører os til nye erkendelser også på det trosmæssige område. Vi støtter samarbejde og lokaludvikling til gavn for de fattigste. Vi taler de undertrykte og de forfulgte sag. Vi arbejder målrettet for at beskytte menneskers religionsfrihed i Mellemøsten.

Samtale fremmer forståelsen – og mindsker risikoen for konflikt

Borgerkrigen i Syrien raser. Bevægelsen, der kalder sig Islamisk Stat, IS, sætter dagsordenen i dele af Syrien og store dele af det nordlige Irak. De kalder sig islamister, men de muslimer, vi samarbejder med, siger, at det, IS har gang i, intet har med islam at gøre. Det er terror og ekstremisme. Og det er desværre ikke kun i Mellemøsten, at unge mennesker bliver

radikaliseret og slutter sig til ekstremistiske bevægelser som IS. Vi ser det rundt om i Afrika, og det tiltrækker også nogle unge fra Vesten – også her fra Danmark. Hvad stiller vi op mod ekstremismens ødelæggende ørkenstorm? I Danmission gør vi, hvad vi kan bl.a. gennem vores dialogarbejde. Vi ønsker at fremme den konfliktdæmpende samtale mellem alle, som vil deltage i samtalen. Et af de mest opløftende eksempler er Zanzibar, hvor Danmission i mange år har arbejdet med interreligiøs dialog. Zanzibar, hvor 98 % af befolkningen er muslimer, og de kristne kun udgør omkring 1 %, har gennem de senere år oplevet tilfælde af religiøst motiveret vold. For at modvirke radikaliserings og ekstremisme har Zanzibars regering nu opfordret alle øens koranskolelærere til at deltage i de dialogkurser, som Danmission har været med til at udvikle. Det er en fantastisk anerkendelse af det lokale arbejde og åbner muligheder for virkelig at

gøre en forskel – ikke kun på Zanzibar, men også andre steder i Tanzania, hvor religiøst italesatte spændinger vokser.

I foråret kom ekstremismen tæt på os, da en desperat ung mand dræbte to mennesker i København, en ved et møde i Krudttønden og én foran den jødiske synagoge. Det var et chok og en sorg. Tusindvis af mennesker gik i lysdemonstration for at mindes de døde og for at markere, at vi ønsker at gå imod ekstremisme og vold. I Danmission arbejder vi også herhjemme gennem IKON, på Mødestedet og i mange andre sammenhænge med religionsdialog. Samtalen fremmer forståelsen, nedbryder fordommene uden at fornægte eller udglatte forskellene og hjælpe os til at genkende hinanden som medborgere og medmennesker.

Adgang til naturressourcer

Vinden blæser hvorhen den vil, og du hører dens susen.

Selvom vi ikke ved, hvor vinden kommer fra, eller hvor den farer hen, så mærker vi dens kraft, og vi er i de senere år her i Danmark blevet gode til at udnytte den kraft til at drive vindmøller, der producerer forureningsfri energi.

Men mange steder i verden går det anderledes hårdt til.

Vi lever i en tid med klimaforandringer, og de rammer mange steder dem, der i forvejen er mest udsatte. Øboerne i Stillehavet, bønderne i lavlandet i Bangladesh, majsavlerne i det tørkeramte Østafrika, folkene i Arktis, hvor isen smelter, kaffeavlerne i Mellemerika, der får deres buske ødelagt af stadig stærkere tyfoner. I Danmissions fattigdomsarbejde har vi opmærksomheden rettet mod den måde, vi som mennesker forvalter Guds skaberværk på i almindelighed, og hvilke konsekvenser rovdrift på naturen har for fattige mennesker i de områder, hvor vi arbejder.

Danmission er blevet en Grøn Kirkelig Organisation, og vi har i vores arbejde fokus på, hvordan vi kan bidrage til at mindske de igangværende klimaforandringer og miljøforringelser, og hvordan vi kan bidrage til at sikre en mere retfærdig adgang til klodens ressourcer.

Sådan er vi f.eks. stærkt involveret i Prey Lang Skoven i Cambodja, den største tilbageværende regnskov i Cambodja. Her er vi i samarbejde med Københavns Universitet og en række lokale partnere i gang med et projekt, der sætter den lokale befolkning, som er helt afhængig af skoven, i stand til at spore og modarbejde den ulovlige træfældning, der betyder at skoven i disse år skrumper med 5 % hvert år. Projektet ledes dygtigt og engageret af Ernst Jürgensen.

Inspirerende pust fra Prey Lang vil kunne opleves i danske konfirmandstuer det næste års tid, da projektet Konfirmand Aktion (som vi i parentes

bemærket nu står alene med efter at Mission Afrika har ønsket at trække sig ud) sender unge mennesker fra Cambodja og Danmark ud til konfirmanderne bl.a. med fortællingen om arbejdet med at beskytte Prey Lang.

Uro i Indien og Bangladesh

Ved repræsentantskabsmødet sidste år fejrede vi sammen med vores indiske samarbejdspartnere, at Arcot Kirkens for 150 år siden blev grundlagt af missionærer udsendt fra Danmark. Men dårligt var festlighederne forbi, før gamle uenigheder brød ud, og en lille gruppe udsendte hadefulde løbesedler og satte plakater op med stærk og helt usaglig kritik af partnerskabet med Danmission. Henrik Sone Petersen var i august i Tamil Nadu for at lytte til kritikken og forsøge at bilægge striden. Vi håber, at det lykkes, så de gode og inspirerende vindpust fra Quo Vadis, børneparlamenterne, kvindegrupperne og skolearbejdet kan nå endnu flere.

Sidste år blev Peter og Christa Herum udsendt til Bangladesh som henholdsvis regionsleder og dialogkonsulent. Snart viste det sig, at vores mangeårige partner SUPOTH, som bl.a. stod for driften af kostskolen i Saraswatipur, havde rod i regnskaberne. Peter har gjort en kæmpe indsats for at få redet trådene ud, men situationen er kritisk. SUPOTH er stadig i krise, og skolen er utidssvarende. Vi ønsker i bestyrelsen i dialog med Bangladesh-kredsen og i tæt samarbejde med Bangladesh Lutheran Church at videreføre indsatsen for at give forældreløse og fattige børn en god skolegang, ligesom vi sammen med BLC vil overveje, om kostskolens bygninger kan bruges til andre formål end kostskoledrift. Danmission vil samtidig sørge for at de børn, der nu går på kostskolen får mulighed for at færdiggøre deres uddannelse. Som det kan ses af den skriftlige beretning samarbejder Danmission med BLC om

menighedsopbyggende initiativer og om teologisk uddannelse, ligesom vi gør, hvad vi kan for at hjælpe BLC ud af den lammende splittelse, som kirken har befundet sig i i nogle år. Midt i alle de udfordringer der er for vores arbejde i Bangladesh, er det helt afgørende, at Christa og Peter nu er derude og på nærmeste hold kan følge med og yde støtte.

Et vindpust i et kloster omkring 1517

Inden jeg når til afslutningen vil jeg lige nå at kaste et blik fremad mod reformationsjubilæet i 2017.

Vinden blæser hvorhen den vil, og du hører dens susen. En munk sad for 500 år siden i sit kloster og forsøgte at komme til rette med Gud. En vind susede gennem klostercellen og hvirvlede op i hans papirer. Han fordybede sig i Biblen, og inspirationen derfra gav ham mod til at kritisere kirkeinstitutionen. Det blev begyndelsen til reformationen.

Luther oversatte Biblen til tysk, og snart blev der trykt bibler på mange europæiske sprog. i dag er Biblen oversat til alverdens sprog, og i Danmission har vi planer om at samle teologer fra teologiske fakulteter fra forskellige dele af verden til en konference, hvor vi læser udvalgte bibeltekster sammen hver med vores kulturelle forudsætninger. SOLA SCRIPTURA kalder vi projektet med et af reformationens slagord, og tanken er at den inspiration, vi håber at få ved at se bibeltekster i andre perspektiver end vores egen, vil blive til briser landet over, når gæsterne kommer på besøg i kirker og sognegårde efter konferencen.

Danmission internt

Forandringens vinde har også blæst over Danmissions ansatte. I den skriftlige beretning er det hele nævnt. Her vil jeg nøjes med at hæfte mig ved, at Maria Lindhardt i forsommeren overtog ansvaret som regionsleder for Mellemøsten efter

Birgitte Søgaard Lautå, som har gjort en fantastisk indsats under vanskelige forhold.

På Zanzibar er der også skiftet vagt. Hannah og Daniel Nygaard Madsen takkede af efter 4 år, og Nik Bredholt valgte at skifte stillingen som leder af Danmissions fattigdomsteam ud med opgaven med at videreudvikle det løfterige dialogarbejde på øen. Samtidig er Nik blevet regionsleder for Zanzibar og Madagaskar. Som ny leder af fattigdomsteamet tiltrådte Kirsten Auken 1. juli. Og så har 2015 været året, hvor vi blev nødt til at se i øjnene, at generalsekretær Mogens Kjær nærmer sig det, man i gamle dage kaldte støvets år. Det er ganske vist ikke til hverken at se på ham eller mærke på ham – måske er det, fordi vinden stadig blæser omkring ham, og Helligånden puster på ham, så støvet slet ikke kan nå at lægge sig. Men Mogens har altså besluttet, at han vil gå på pension med de 70, så derfor er stillingen som generalsekretær nu slået op. Bestyrelsen håber på

og regner med mange gode ansøgere til denne vigtige og spændende stilling.

Afslutning

Grundlaget for alt det gode arbejde ude i verden, er den solide og engagerede indsats, der bliver præsteret herhjemme af Danmissions medarbejdere i huset, i Hellerup og ude i landet, og af alle de mange frivillige i genbrugsbutikker og kredse og lysestøberi og meget mere.

Genbrug er en fantastisk opfindelse. Jeg var selv sammen med Lejres borgmester Mette Touborg model ved en genbrugs-cat-walk her i går i forbindelse med en Grøn Kirke Festival på Bramsnæs, og vi glædede os over den win-win-win-win-virksomhed, genbrug er. Hvis nogen gerne vil have uddybet de 5 gange, stiller jeg mig gerne til rådighed i pausen ude ved genbrugsudstillingen.

89 genbrugsbutikker har Danmission nu, og der kommer nye til hvert år. 24,3 millioner gav de til Danmissions arbejde. Tak for det!

Nogle år har der lydt lidt bekymrede røster om, at der var rigelig meget gråt guld, når danmissionere var samlet, men vi kan glæde os over, at der nu er kommet mere gang i ungdomsarbejdet både i København og Århus, at IKON som en integreret del af Danmission bidrager med ny ung energi til fællesskabet, og at Lucia events og gospelsang får yngre generationer engageret.

Tak

Tak til bestyrelseskolleger og stab.

Tak til udsendte og partnere ude i verden.

Tak til repræsentanter og frivillige.

Tak til genbrugsfolk og givere.

Tak til kollegerne i missions-, udviklings- og nødhjælpsorganisationerne.

Tak til samarbejdspartnerne i Danida og Udenrigsministeriet.

Vi ser frem til et positivt og konstruktivt samarbejde med udenrigsminister Kristian Jensen og Kirke- og kulturminister Bertel Haarder.

Til sidst skal der også lyde et stort tak til de venner og støtter af og tidligere ansatte i Danmission, som er døde i årets løb. Vi mindes dem med taknemmelighed i bevidstheden om, at de lagde grunden for det arbejde, vi ser udfolde sig i dag.

Postludium.

Vinden blæser stadig, hvorhen den vil.

Vi lytter efter dens susen. Vi trækker vejret ind og puster det ud og mærker, at vi er i nærkontakt med Guds verden og med hinanden. Vi glæder os over livet og prøver at leve op til ansvaret, som der står først i det nye missionsdokument: *Danmissions vision er en verden der overalt åbner sig for Guds livgivende, frelsende og opbyggende aktivitet, som vi møder den i Jesus Kristus.*

Hermed er årets beretning, mundtligt og skriftligt lagt frem for repræsentantskabet. Tak for jeres opmærksomhed.